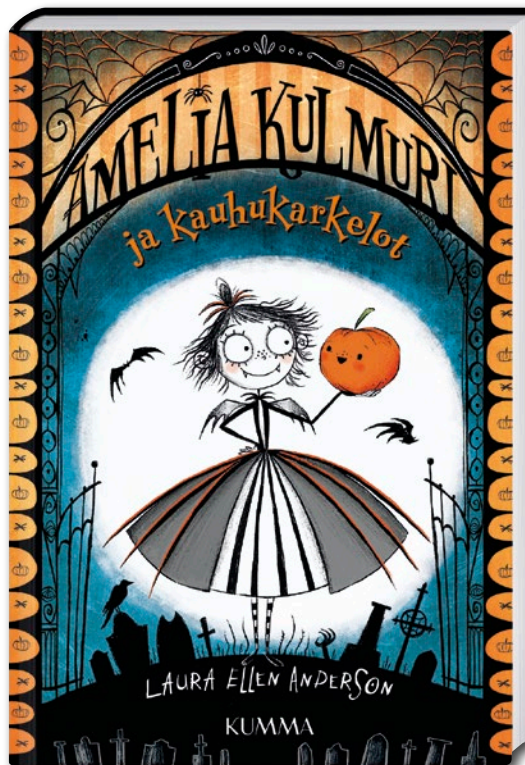

KUMMA

NÄYTESIVUT

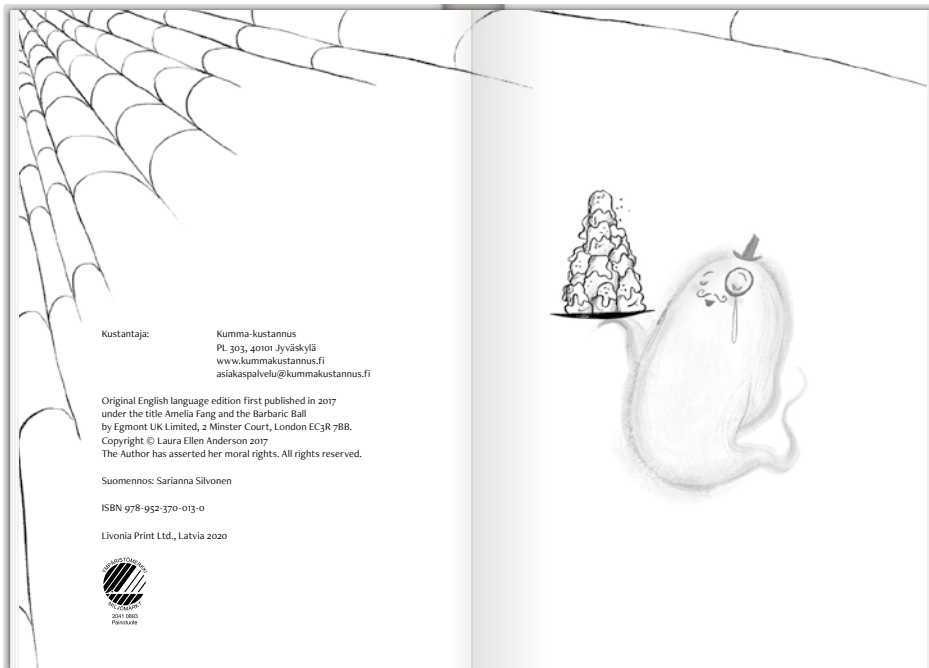
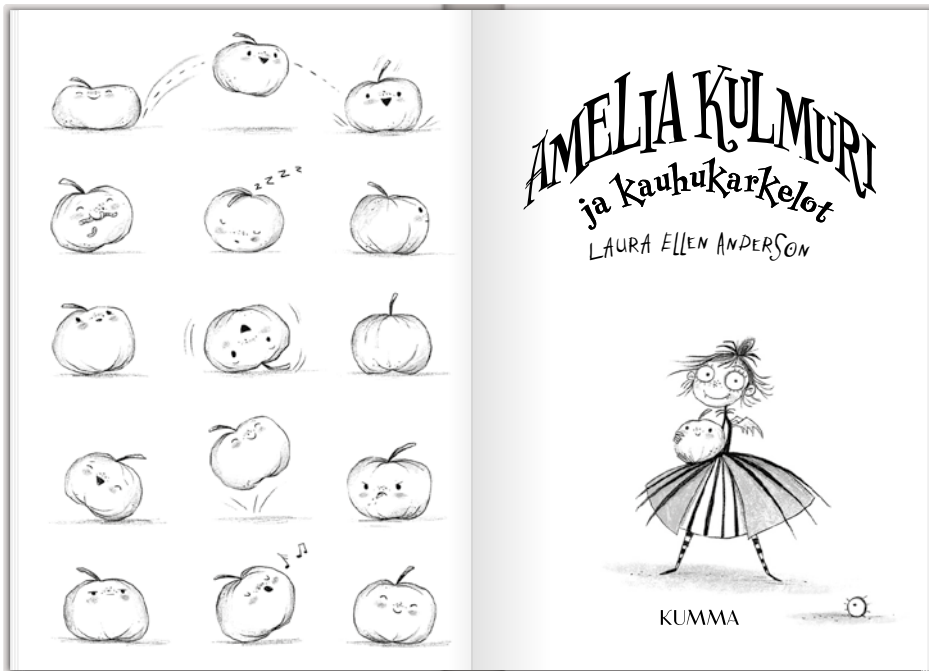

Laura Ellen Anderson

AMELIA KULMURI JA KAUHUKARKELOT

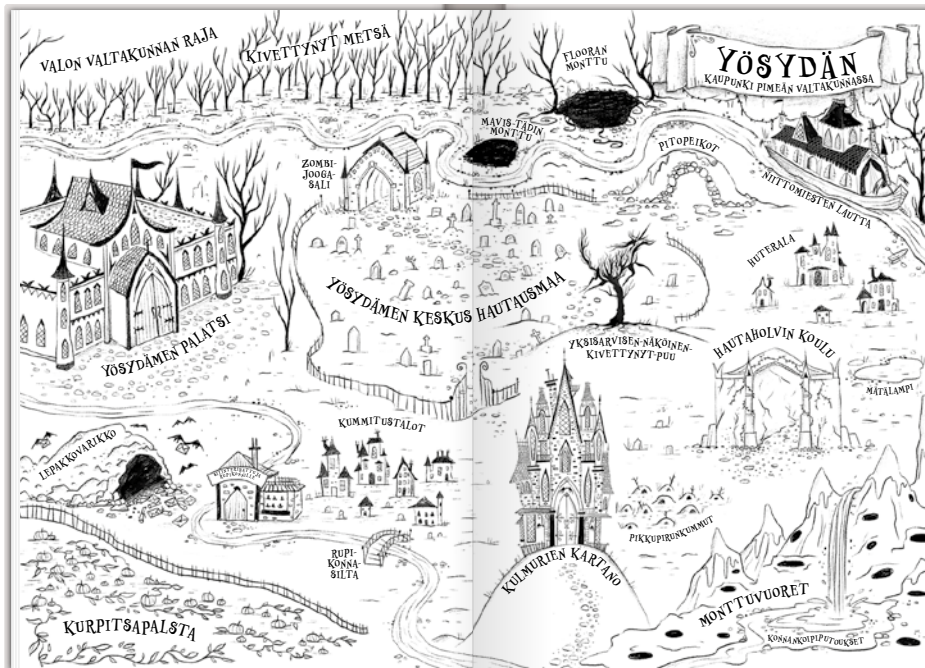
Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

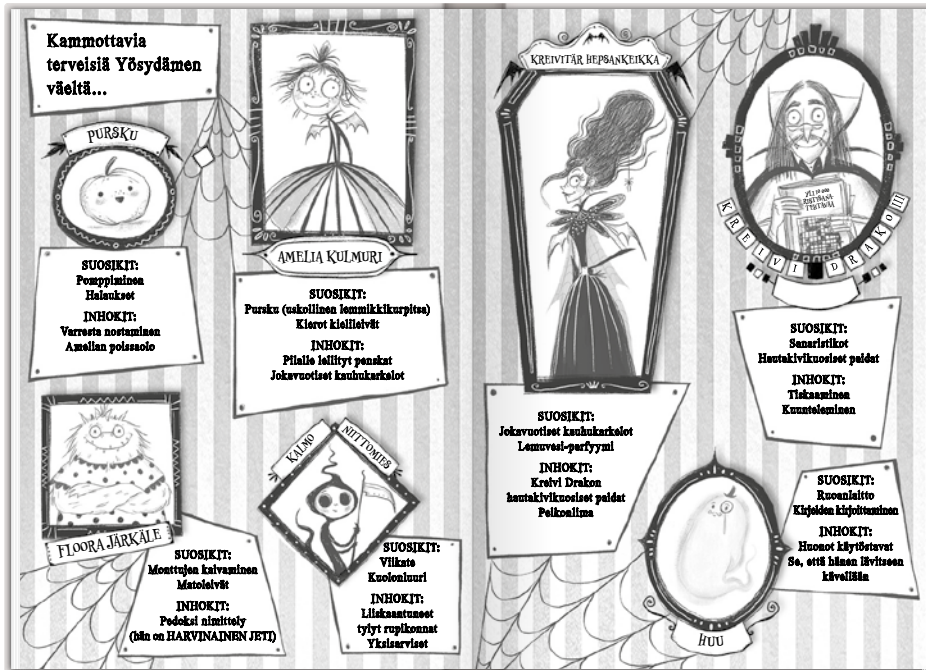

SISÄLLYS

YÖSYDÄMEN KARTTA	8	10. SALAMYHKÄINEN FLOORA	93
YÖSYDÄMEN VÄKI TUTUUKSI	10	11. VALON OLENNOT	103
1. FANTASTISET FALAFELIT	13	12. SUORAAN TUUKKAAN	115
2. FLOORA JA KALMO	23	13. OHUTSUOLI!	127
3. TANGINE	33	14. KUNINGAS VLADIMIRIN SALAISUUS	133
4. KAMMOTTAVAT ENKELIKISUT	41	15. YSTÄVÄ	149
5. KIOOLLIT OOOOT, KIOOLLIT OOT	49	16. KAUKUKARKELOT	161
6. VESSA EI OLE TARPEEKSI KIILTÄVÄ	57	17. SIGMUND	173
7. TEE JOTAIN, ISÄ!	65	18. EN OLE PETO!	183
8. HALUAN JUURI TIUON	77	19. OVUJAHTI	191
9. VIHREÄ OVI, JONKA KAHVA ON HOMEESSA	85	20. KIMALTALA	205
		ELLOTTAVAN EINEEN RESEPTIT	222

hautakiviuosista paitaa, vaikka niistä niin pidätkin. Ja meidän täytyy vielä keksiä, miten saamme siivottua pois kaikki peikonlimat viime karkeloiden jäljiltä..."

(Peikoilla oli paha tapa jättää joka puolelle limavanoja, jotka olivat tahmeampia kuin tahmaisinkaan superliima. Niitä ei mitenkään saanut siivottua pois!)

"Ei kai taas kauhukarkeloita", voihkaisi Amelia Kulmuri ryhti lysähtäen. "Taa meille tunkee laumoittain röyhelöihin pynttäytyneitä vanhoja hirviöitä, jotka käyttävät ihan liian paljon Lemuvettä."

Amelia oli juuri täyttänyt kymmenen ja halusi paljon mieluummin viettää aikaansa parhaiden ystäviensä Flooran ja Kalmon kanssa.

"Amelia Kulmuri! Pidä suusi soukemmalla", kreivitär kivahti ankarasti. "Ensinnäkin Lemuvesi on hienoin parfyymi, mitä Yösydäimestä löytyy. Sehän tehdään sentään hapatetusta lepakonsyljestä, jossa on mukana aavistus mätää banaania. Ja toisekseen kauhu-

karkelot ovat sukumme perinne. Juhlissa meillä on tilaisuus näyttää kaikille, miten huippukarmivia olemme."

Kulmurin suku oli järjestänyt kauhukarkeloita jo monen sukupolven ajan, ja vuosittaiset juhlat olivat Yösydämen seuraelämän kohokohta.

Kreivitär Hepsankeikka oli hyvin ylpeä karkeloista, ja niihin kutsuttiin kaupunkilaisista vain kammottavimmat ja hirvittävimmat.

"Mutta siellä on aina niin tylsää", Amelia pursasi. "Olisi paljon haus Kempaa, jos mukana olisi joku minun ikäiseni."

"Tiedät hyvin, että karkelot on tarkoitettu vain aikuisille", kreivitär sanoi.

"Ei kai minunkaan sitten tarvitse osallistua?" Amelia kysyi toiveikkaasti.

"Tietenkin *sinun* täytyy osallistua. Sinun täytyy oppia järjestämään kauhukarkelot, jotta voit aikanasi jatkaa perinnettä!" Amelian äiti sanoi riemukkaasti hymyillen.

"Entä jos en halua?" Amelia mutisi. "Haluan opiskella isona kurpitsologiaa ja auttaa hädänalaisia kurpitsoja."

Kreivitär Hepsankeikka purskahti nauruun.

"Älä hupsi, sydänpäpyseni! Oi, silmämeikkini sotkeentuu!" Kreivitär vilkaisi takanaan olevaan

peiliin ja heitti itselleen lentosuikon. (Sinulle on ehkä kerrottu, ettei vampyyreillä ole peilikuvaa, mutta sellainen väite on silkkaa kimalletta. Kukaan ei voisi rakastaa omaa kuvajaistaan kiihkeämmin kuin kreivitär Hepsankeikka.)

"Herkät vampyyrittarenkätesi menisivät aivan pilalle kaivamisesta. Ryhdistäydypä nyt, illallinen on tulossa pöytään", hän jatkoi. "Huu!"

Amelia huokaisi. Huoneeseen leijui juhlallisesti haamu kantaen tarjottimella jotakin, joka näytti aivan isolta kasalta räkäklimpejä.

Amelian oli aivan turha yrittää selittää äidilleen, mitä hän itse halusi. Koska Amelia oli Kulmuri, hänen oli pakko opiskella vampyyrittarien käytöstapoja, harjoitella hämähäkinsenttien kudontaa ja valmistella loputtomiin kauhukarkeloita. Joskus Amelia toivoi, että olisi syntynyt johonkin muuhun perheeseen.

"Fantastiset falafelinne, arvon kreivitär", Huu sanoi. Hän oli koko Yösydämen arvostetuin haamuhovimestari.

(Toisin kuin usein luullaan, vampyyrit eivät oikeasti juo pelkkää verta. Se saa hengityksen löyhkäämään kauhealta!)

"Kiitos, Huu. Emme tarvitse muuta", kreivitär sanoi.

Amelia pani kätensä kiukkuisesti puuskaan ja nakkasi falafelinpalasen lattialle. Hänen

lemmikkikurpitsansa Pursku ahmaisi sen suihinsa ja pomppasi sitten Amelian syliin.

"Hei, Pursku!" Amelia kikatti. "Ota lisää falafelia. Sehän on lempiruokaasi."

Purskun varsi vipatti myöntävästi puolelta toiselle.

"Ehkä kuningas tulee tänä vuonna karke-loihin", Amelia sanoi suu täynnä hapanpinaattia.

"Tuskinpa", kreivitär Hepsankeikka sanoi.

"Hän ei ole astunut jalallaan ulos palatsista sen keijutapauksen jälkeen." Hän vilkaisi miestänsä.

"Drako, oma pikku tautipesäkkeeni, sinun olisi kyllä syytä pitää tiiviimmin yhteyttä kuningas Vladimiriin. Tehän olitte ennen hyviä ystäviä."

Kreivi Drako huokaisi raskaasti. "Rakkain röyhtäykseni, ei siitä ole mitään hyötyä. Hän ei suostu enää tapaamaan ketään eikä puhumaan kellekään."

"Sääli", sanoi kreivitär Hepsankeikka. "Sen jälkeen kun kuningas perui viikoittaisen peli-

iltanne, olet jäänyt aivan koukkuun noihin typeriin sanaristeihin..."

"Ristisanoihin, rakkaani", sanoi kreivi Drako.

"Jos kuningas kuitenkin hyväksyisi kutsun karkeloihin, luuletteko, että hän ottaisi poikansa mukaan?" Amelia kysyi. Hänen katseensa kirkastui hetkeksi. "Vai eikö prinssi Tanginekaan saa tulla, koska hän ei ole VANHA?"

"Prinssi Tangine on tuleva kuningas, kautta käärmeeen kielen! Hänet kutsutaan aina", kreivitär liversi.

"Mutta Amelia, muista miten prinssin äidille kävi", kreivi Drako huomautti. "Keiju söi hänet suihinsa! Olisi ihme, jos kuningas ikinä päästäisi poikaa palatsin muurien ulkopuolelle."

"Voihan ahmatin mahavaiva, minä tulisin hulluksi, jos en pääsisi tapaamaan ystäviäni", Amelia sanoi.

"Jo riittää rupattelu. Amelia, syöhän falafelisi ennen kuin ne jäähtyvät, ja sitten on aika mennä nukkumaan", kreivitär Hepsankeikka sanoi

ja tökki Amelian poskia. "Ihosi täytyy pysyä kalmankalpeana!"

"Mutta äiti, tänä iltana tulee *MaaIlman karmivimman hautakivenkaivertajan* loppujakso! Enkö saisi valvoa vielä vähän pitempään?"

Amelia kinusi.

Yhtäkkiä talon läpi kaikui valtava

KUMAHDUS!

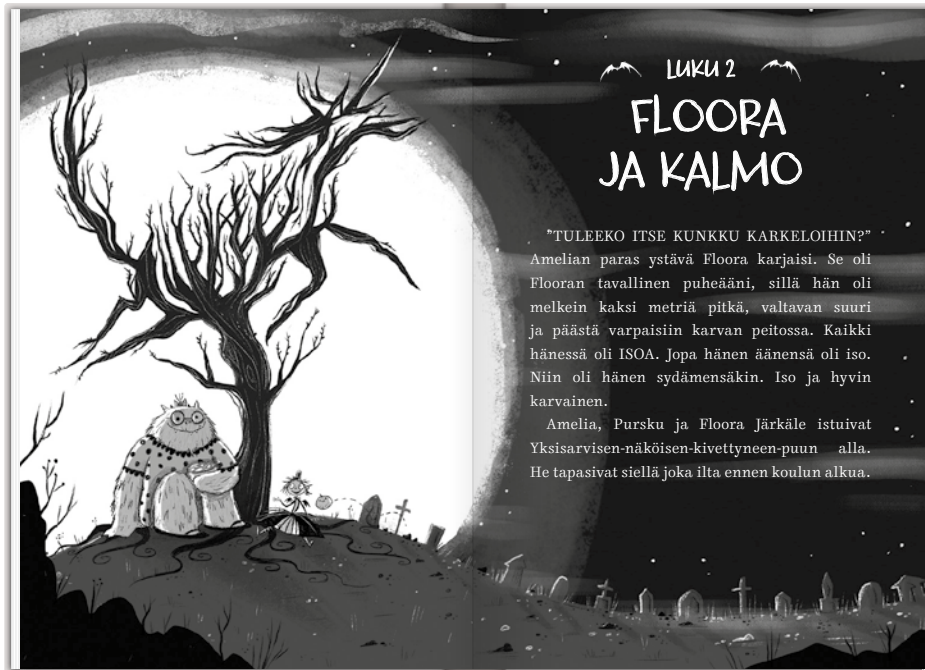
"Drako, oma hikirauhaseni, onko meille tulossa vieraita?" kreivitär Hepsankeikka kysyi.

"Huu!" hän huudahti odottamatta miehensä vastausta. "Ole hyvä ja mene heti ovelle katsomaan."

Hetkeä myöhemmin Huu ilmestyi kultainen kirjekuori kädessään.

"Kirje teille, arvon kreivitär. Se näyttää olevan kuninkaalta."

LUKU 2
FLOORA
JA KALMO

"TULEEKO ITSE KUNKKU KARKELOIHIN?"

Amelian paras ystävä Floora karjaisi. Se oli Flooran tavallinen puheääni, sillä hän oli melkein kaksi metriä pitkä, valtavan suuri ja päästä varpaisiin karvan peitossa. Kaikki hänessä oli ISOA. Jopa hänen äänensä oli iso. Niin oli hänen sydämensäkin. Iso ja hyvin karvainen.

Amelia, Pursku ja Floora Järkäle istuivat Yksisarvisen-näköisen-kivettyneen-puun alla. He tapasivat siellä joka ilta ennen koulun alkua.

"ONPA JÄNNÄÄ!" pauhasi Floora hotkiessaan menninkäismurojaan.

"Ja prinssi tulee myös!" Amelia sanoi innoissaan. "Vihdoinkin karkeloissa on joku saman ikäinen, jonka kanssa voin viettää illan. Vaikka toivonkin silti, että sinä ja Kalmo voisitte tulla."

"EI HAITTAA", Floora sanoi ja kietoi karvaisen käsivartensa Amelian harteille. "MÄÄ VAIN TYRMÄISIN KAIKKI, KUN OON NIIN KERTAKAIKKISEN KOMEA!" Hän virnisti paljastaen suun täydeltä teräviä hampaita, jotka harjittivat eri suuntiin.

Ystävykset purskahtivat nauruun.

Pursku pompahteli ylös alas, päristeli kieltään ja asettui sitten kiehnäämään Amelian syyliin rapsutusten toivossa.

"Hei kaverit!" Heleä ääni kantautui hautausmaan toiselta puolelta. Sieltä tuli Kalmo Niittomies, toinen Amelian parhaista ystäväistä.

Kalmo oli pieni ja herttainen, ja hänen toinen nimensä oli Kuolema. Ihan oikeasti. Hänen vastuullaan olivat kuolleet pikkueläimet, kuten liiskaantuneet rupikonnat, mutta vanhempana hän astuisi Kalmopapan saappaisiin ja ryhtyisi hoitamaan isompien ja sottaisempien olentojen kuolemia.

"Kalmo!" Amelia huudahti innoissaan. "Minulla on uutisia! ISO juttu!"

"Liittyvätkö ne *Maailman karmivimpaan hautakivenkaivertajaan?*" kysyi Kalmo. "Koska minusta se Viljo V—"

"Hys, hiljaa! Älä kerro. En ole vielä nähnyt loppujaksoa..." Amelia sanoi ja painoi kädet korvilleen.

